

הנטייה הטיבעית של יהודים אלה היא להצטרף אל אחיהם — בארצות-הברית. המיתוס האמריקאי חזק מאוד בארץ-היבוייטי. ישראל, לעומת זאת, נראית כארץ קטנה ואוריינטלית. הנתונה כמילה-מת-נצח. אם יוכרחו יהודים אלה לבוא לישראל בעל כורחם, עליידי אמצעים מינהליים — חוסר אשרות-כניסה לארצות-הברית, טיסות ישירות לישראל — הם עשויים להיות כאן דירים ארעיים מאוד.

לא רק דמוגוריה. עלייה זו עלולה לגרום להחרפה קיצונית ביחסים בין העדות בישראל.

סימנים ראשונים כבר נראים בשטח. אפשר לפטור אותם כגילויים של דמוגוריה, אך אין זה משנה את המצב. הנתונים על מיספר המישפחות החיות מתחת לקרהעוני, רובן מירחיות, האבטלה הגוברת ושאר מכות עלולים לקומם נגד עלייה זו את החיילים המשוחררים ושאר צעירי רים, אם יהיה נדמה להם שמפלים אותם לרעה לעומת הבאים החדשים, האשכנזים. המורח מושרתת. האם מישוה נותן את רעתו על בעיות אלה? נדמה שלא. כאשר הפוליטיקאים מתמוגגים, המוח משותק. גם הפעם, כך נדמה, ייעשה הכל בדרך האילתור — ואת המחיר יהיה צורך לשלם לאחר-מכן. יהיה זה אבטורד לקלוט עולים חדשים בירות שיתפנו עליידי יורדים, כנייהארץ.

תקדים מישכטי

כל סיקרה מעצר באיקסים - לדין מזורב בבית-המישפט

טרם החל מישפטם של האחים אלפרון ושותפיהם לכתב-האישום, וכבר הם יוצרים תקדימים מישפטיים.

יעקב אלפרון וידידות להבא, בראש תורד לפני הונכסו האחים יעקב וניסים אלפרון לאיקסים, אגף מכורד וקשה במיוחד ככלא-אילון. הדבר קרה אחרי שהתפרעו, לדברי הסוהרים, בעת ביקור. הם הונכסו לבירוד ליומיים, אך מכיוון שתקנות בתי-הסוהר אינן מרשות כל-יאה כביוד ליותר מיומיים, הועברו משם האחים מייד לאגף-האיקסים.

באמצעות עורך-הדין אורי ברעון, הגישו האחים עתירת-כג"ץ של אסירים, המתבררת לפני שופט מחוזי. השופטת רות אליעז, שקיבלה את העתירה, הקציבה לפרקליטות 21 יום כדי להשיב עליה. במשך כל הזמן הזה נותרו האחים באיקסים. רק יום אחד בלבד לפני שמיעת התשובה לעתירה הוחזרו האחים לאגף הרגיל. כאשר הגיע מועד הדיון, לא נותר לשופטת אלא לקבוע, על פי בקשת הסניגור, כי להבא תישמענה עתירותיהם של אסירים על מאסר באיקסים כראשית תורד הדיונים. התרשמותה של השופטת היא, כי לעיתים קרובות ניתן להגיע להסדר כעתי-רות כאלה, ללא דיון בבית-המישפט.

המתפרסמת בעיתוני היום הראשון, שלפיה הוא עזב את כל העסקים שלו, איננה נכונה. להיפך, הוא מסביר, "אני עובר למישרדים אחרים, ומרחיב את הפעילות. אני רק משנה את צורת ההתקשרות שלי בעיסקיהטכסטיל. זה הכל: ואני ארויח מזה יותר."

שלמה כוחבוט ממעלות אומר בלהט ש-האינתיפאדה ניצחה, וישראל צריכה להסיק את המסקנות הנדרשות. "אבל גם הוא, פוליטיקאי, לא נכנס לפירוט של אותם מעשים."

עודד פלדמן, מנכ"ל החיאמרון הקאמרי, מגן, קודם כל, על הצבא. אולי גם בגלל דרגת הסגן-אלוף שהיתה לו בשנות הסרי: "אין הצדקה שאחרי שנתיים של אינתיפאדה, והיחידים שמתעסקים עם האינתיפאדה, והיחידים שמתעסקים איתם, זה צה"ל. האינתיפאדה זה לא מישפט גיבעתי. זו בעייה מדינית ופוליטית."

מה היא עשתה לך? באופן אישי, אני מתכוון.

זה הביא אותי למחשבות עגומות מאוד בקשר לעתידה של מדינת-ישראל. "אחר-כך דיברתי עם עוד אמנים, אנשי משק בכירים, אנשי-צבא במילואים. כולם, מניסיון אישי, שמחים להתבטא בעיתונות. לא הפעם. על שאלת האינתיפאדה, האנשים האלה התחמקו כאילו גיסיית להביא אותם לדבר על חייהמין הסודיים שלהם. נדבר, אבל ענו, כאילו סיכמו ביניהם את התשובה, אבל התקשר בעוד שעה, בעוד שעתיים. בערב, מחר בבוקר."

התקשרתי. מעניין כמה אפשר ללמוד על אופיים של בניאדם מההקלטה שהם משימיעים למטלפנים. אפשר ללמוד הרבה מאוד, אבל זה נושא לכתבה אחרת. בכתבה הזו, מה שאפשר ללמוד זה עוצמת ההשפעה של האינתיפאדה על התודעה הישראלית, או, ליתר דיוק, על תודעת הישראלים.

הם מתחמקים מתגובה, זה ברור. או שהם נמנעים מתשובה, מפני שהם חוששים להסיי תבך בנקיטת עמדה פוליטית העלולה להפריע לקאריירה, או לדימוי הציבורי, או לארוחת-ההבוקר, אבל מכאן צריך להסיק שהאינתיפאדה היא בעייה פוליטית. כמו חוק העובות או חוק סיהיהודי. משהו שבוודאי משפיע על החיים הממשיים, אבל אי-אפשר לחוש את זה בפועל, ולכן זה רק פוליטיקה. אבל ייתכן שהם אינם עונים בגלל סיבה שונה לגמרי. האינתיפאדה, הקיימת בעליל בעולם החיצוני, איננה מצליחה לעבור את סף-התודעה, והיא נשארת במצב של הדחקה. מה שלא רוצים לראות, מודחק אל העולם האפל של התתימודע, ומשם הוא כבר יפעל את פעילותו הלא-מודעת.

אולי. הנושא הערבי תמיד הורחק עליידי יהודי המקום הזה, ומעולם לא הצליח נושא ערבי לעורר הודעות ריגשית אצל היהודים הישראלים, גם לא אצל החותרים מאז ומתמיד לפיתרון רציונאלי. הגיון — כן. רגש — לא.

הישראלים, המתייחסים אל האינתיפאדה הכוערת מעבר לדלת כאל נושא פוליטי, כאל משוה שיעלם אם רק יעצמו את עיני התודעה, כאל בעייה שתיפתר כמו שאר הבעיות הפוליטיות כאן, במשא של תיוקח במיסדרון הכנסת עליידי עסקניהמפילגות, וקוקים למנה נוספת של מציאות בוערת כדי להיווכח שמדובר במציאות, לא בבעייה. ואחרי שנתיים של אינתיפאדה, ובניגוד למה שאמר דן שומרון בכינוס של המרכז ללימודים איסטרטגיים. יכול להיות שהערבים בשטחים יגיעו בדיוק למסקנה הזאת, ויבינו שכדי להדרו לתודעה הישראלית צריך להגביר את האש, ואז, אולי מישוה יריח את השריפה.

דן שומרון אמר ככנס שהוא לא רואה את הערבים עוברים למרי מזוין, "אולי רק בפנינת, אבל לא כדרך", ודן שומרון הוא הרמטכ"ל, והוא בטח יודע מה שהוא אומר.

עורך-הדין דויד גלס חזר לככב בטורי העיתונים.

אחרי קאריירה פוליטית מעניינת, עבר ב"שנים האחרונות לעולם המישפט. שם, כשותף (אחד מחמישה) במישרד-עורכי-דין ירושלמי, מצאה אותו הפרשה האחרונה.

במישרד עורכיהדין, שבו הוא שותף, ער בר כשכיר עורך-הדין הצעיר שלמה דרעי, אחיו של שרהפנים, אריה דרעי. גלס עצמו משמש כיום כיועץ המישפטי של סיעת ש"ס בכנסת.

על רקע זה טען בשבוע שעבר חבר-הכנסת מרדכי וירשובסקי כי יש טעם-לפגם בכך שדווקא מישרד זה קיבל את הטיפול בכנסת החוזים עבור הסדר פריט-החוכות של הרשויות המקומיות.

הקאריירה הפוליטית של גלס היתה במפר"ל.

בין השנים 1974 ל-1977 היה מנכ"ל מישרד-הרמות. המפר"ל, כרגיל, היתה מפרצלת בין סיעות שהתגוששו ביניהן במרץ רב. גלס נמנה עם סיעת "ליכוד ותמורה", שבראשה עמד מנהיג המפר"ל, יצחק רפאל.

ערב הבחירות לכנסת התשיעית, ב-1977, קיבל גלס, לטענתו, הבטחה מרפאל שמקומו ברשימה לכנסת מובטח, ואור ירוק להתפטר מתפקידו במישרד-הרמות, כפי שמחייב ה"חוק, 100 ימים לפני הבחירות לכנסת.

גלס אכן התפטר, אך אחרי שלושה ימים, כשכינס רפאל את סיעת "ליכוד ותמורה", נבחרו בתמיכת רפאל מועמדים אחרים.

זו לא היתה הפעם הראשונה שגלס הרגיש שנרפק עליידי רפאל. אבל הפעם היתה ממשמעות שהוא מחוץ לכנסת ומחוסר-עבודה. או טילפן גלס ליהודה בן-מאיר, ממנהיגי "סיעת הצעירים" (בראשות זבולון המר), ור אמר לו שהוא מקבל את הצעת הצעירים, שבאה עוד קודם לכן, ליוזם מהלך משותף להדחת רפאל. הפגישה נערכה בבתי-הקפה אוסלו. ברחוב אבן-גבירול בתל-אביב, ובה חברו מנהיגי סיעתו של רפאל — אהרון אבר צאירא ודויד גלס — ל"סיעת הצעירים". רפאל הודה.

כיום מתחרט גלס על "מהפכת אוסלו" ומכנה את התחברותו לצעירים "טעות פטאלית. מישיגה היסטורי, שאני מודה בו ברישגלי,

שיש לו חלק בהירדררות המפר"ל, ובמיוחד בהירדררותה מינה, שהיתה סיבת פרישת ממנה."

דווקא עם רפאל הוא נמצא בקישריירי-רות עד היום, בניגוד למרבית שותפיו הפרליטיים בעבר. הוא הספיק להתצלל לפני ולחודות בטעותו. הוא גם רי כן כדי להודות כיום שעשה מה שעשה בגלל מניעים אישיים. נסת התשיעית. או היתה המפר"ל בשיאה, וזכתה ב-12 מנדטים. בקרנציה היחידה שלו בכנסת הספיק גלס לשמש בתפקיד המכובד של יושב-ראש ועדת-החקויה-חוקי-מישפט. הוא כרת ברית פוליטית עם אהרון אבן-חצירא, שהפך מנהיג סיעת "ליכוד ותמורה" ושר-הדת. גלס הפך מנהיג סיעת 2 כסיעה.

לקראת תום כהונת הכנסת התשיעית הסתכסכו ביניהם אבן-חצירא וגלס. בגלל פטריו של חברו של גלס, ישראל ליפל, מתפקיד מנכ"ל מישרד-הרמות. אבן-חצירא פיטר אותו בשל מאבק-סימכויות מתמשכים ביניהם במישרד. הפילוג כסיעת "ליכוד ותמורה" הפך קרע מוחלט כאשר התנהל ב-1981 מישפטו של אהרון אבן-חצירא, שבו הופיע גלס, שותפו הפוליטי הוותיק, כעד מטעם התיביעה דווקא.

הפילוג ב"ליכוד ותמורה", ועדותו של גלס במישפט, ביחד עם דיעותיו היוניות המובחקות במפר"ל שנעה מינה, גרמו לכך שלא נבחר מחדש כמועמד לכנסת העשירית. הוא נשאר במפלגה עוד שלוש שנים. ב-1984 פרש ממנה, אחרי שפנתה מינה מדי וניהלה משאומתן לאיחוד עם סיעת מצ"ד הקיצונית של חיים רוקמן, חנן פורת ויוסקו שפירא.

הוא הצטרף למערך, בראשות קבוצה דתית קטנה בשם "תורה ועבודה". גם במערך לא שבע נחת. גלס, יונה בהשקפותיו המדיניות, אך גן תקף בעמדותיו בענייני דת ומדינה, התאכזב ממה שהוא מכנה "אווירת ההתנשאות, הקרירות והעוינות שיש למערך כלפי הציבור הדתי. הייתי שם חבר-לישכה וחבר מרכז, אך הרגשתי כנטע זר. ראיתי שזאת מיפלגה אנטי-דתית. לא הצלחתי לתקן את המצע, את החלטות הוועידה. לא היה עם מי לדבר, ועובתי בשקט."

את המערך עזב גלס בראשית 1988. הוא

חיכ גלס בכנסת התשיעית לחור אחרי שחונאים, ללנק לפונקציונר דרן